

Natalia Sanmartin Fenollera

Procitnutí slečny Primové

Přeložily Dora Poláková a Jana Novotná

287 s., váz., 279 Kč
ISBN 978-80-7491-168-2

Vychází 24. října 2014

O autorce

Natalia Sanmartin Fenollera (nar. 1970) pochází z Galície, vystudovala práva, žurnalistiku a ekonomii. Po většinu své profesní kariéry se věnovala ekonomické žurnalistice. Nyní pracuje jako vedoucí názorové rubriky v deníku *Cinco Días*. Její románové prvotině *Procitnutí slečny Primové* (2013) se dostalo velkého ohlasu. Práva na knihu byla prodána například do Velké Británie, Kanady, Itálie, Německa, Francie či USA. Španělská produkční společnost Mod připravuje filmovou adaptaci románu s mezinárodním hereckým obsazením. Natalia Sanmartin Fenollera je spoluautorkou scénáře.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Procitnutí slečny Primové* najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/981>

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Slečna Prudencie Primová, nezávislá, jemná a velmi vzdělaná žena, se nechá zlákat působivým inzerátem v novinách a přichází za prací do kouzelného městečka San Ireneo de Arnois, kde nic není takové, jaké se zdá.

Slečna Primová dostane za úkol uspořádat knihovnu inteligentního, kultivovaného a hloubavého „muže z křesla“. Překvapivý životní styl obyvatel městečka nejprve vzbudí v nově příchozí údiv a zmatek. Postupně však tito podivuhodní a nekonvenční lidé, především muž z křesla a děti žijící v jeho domě, vystaví zkoušku její vizi světa, její předsudky, nejniternější obavy i nejhlubší přesvědčení.

Procitnutí slečny Primové je líbezný příběh o městečku, které se postavilo zády k vlivům moderního světa. Je to román plný zajímavých rozhovorů a diskusí, paradoxů, výjimečných žen a mužů, knih, žárlivosti, lásky, květin, výtečných zákusků a dobrého jídla.

Nenacházím slov, která by vyjádřila, jak mě románový debut Natalie Sanmartin Fenollery ohromil. Autorka vytříbeným stylem, který připomíná literaturu devatenáctého století, vypráví mnohem více než jen příběh o lásce a přátelství; nechává prostor úvahám o společnosti, ve které žijeme.

Historias Susurradas

Procitnutí slečny Primové je vytříbené a inteligentní čtení plné důvtipu. Zve nás na cestu, jež je hledáním ztraceného ráje, objevováním síly rozumu, krásy a hloubky skryté v maličkostech.

Editorial Planeta

Více informací o autorce a knize

Kniha o podivném městečku, v němž se zastavil čas, aby jeho obyvatelé mohli oslavovat staré dobré hodnoty a bránit se vlivům moderní doby, to je román *Procitnutí slečny Primové*. „Městečko San Ireneo de Arnois je místo, kde se životy měří podle lidských měřítek a kde tradici a kulturu vnímají jako poklad,“ říká ke knize její autorka, ekonomická novinářka Natalia Sanmartin Fenollera. Po velkém úspěchu románu v autorčině rodném Španělsku vychází kniha v řadě dalších evropských zemí i ve Spojených státech. V českém překladu vychází *Procitnutí slečny Primové* 24. října.

Román o hodnotě jednoduchých věcí, jež jsme ztratili na své cestě za pokrokem

Novinářka a nyní také spisovatelka Natalia Sanmartin Fenollera vtrhla na literární scénu se svým prvním románem *Procitnutí slečny Primové* s velkou slávou. Už před španělským vydáním na začátku dubna 2013 vzbudila zájem nejprestižnějších nakladatelství z Itálie (Mondadori), Velké Británie (Little Brown), Spojených států (Atria Books — Simon & Schuster), Francie (Grasset) či Německa (Thiele Verlag). Všichni zmiňovaní koupili práva na loňském Frankfurtském knižním veletrhu. Román byl přeložen do šesti jazyků a prodává se v sedmdesáti zemích světa. „Už když kniha vyšla ve Španělsku, byla jsem velmi spokojená. To všechno navíc mě překvapilo a pořád jsem to ještě nerozdýchala,“ komentuje nevěřičně autorka knihy, novinářka a vedoucí názorové rubriky v ekonomickém deníku Cinco Días.

Román začíná příchodem vzdělané Prudencie Primové do městečka San Ireneo de Arnois. Hrdinka, již si najal tajemný „muž z křesla“, pomalu objevuje zvláštní životní styl městečka, které nabízí život bez vlivů moderní doby. První vydání knihy vyšlo v nákladu deseti tisíc výtisků (běžně se náklad pohybuje okolo dvou tisíc) a podle nakladatelství Planeta už je rozprodáno.

Poněkud plachá a nervózní Natalia Sanmartin Fenollera dokazuje, že je pro ni její práce novinářky opravdovou vášní, a náš rozhovor začíná otázkou. Když se dáme do řeči, přiznává, že nápad napsat vlastní knihu přišel po letech čtení a nutkání sednout si a napsat příběh, v němž by promluvila o hodnotě obyčejných věcí, které se postupně ztratily po cestě k tomu, co někteří nazývají pokrok. „Chtěla jsem upozornit na řadu věcí, které zanedbáváme a opomíjíme; například čas, velký poklad, jenž se nedá koupit, ale má nevyčíslitelnou hodnotu. Čas na to, abychom mohli přemýšlet, vést konverzace, být s přáteli a sledovat, jak děti rostou...“ Přesně toto se odráží v románu prostřednictvím obyvatel San Irenea, znázorňujících neuspěchaný životní styl, toužících po návratu k jednoduchosti.

Část úspěchu *Procitnutí slečny Primové* spočívá v tom, že se román dobře čte, oči skáčou ze slova na slovo přes obratné dialogy a otázky týkající se postav a světa zpodoběného v knize. „Myslím, že se kniha může líbit, protože městečko je prototypem staré evropské tradice, tradice Západu. Svět se stal nepřátelským a my se potřebujeme ponořit do úvah a zjistit, k čemu je třeba se vrátit.“

Také záchrana malých věcí v životě — opravdový leitmotiv celého románu — dává stránkám v těchto temných dobách krize, úzkosti a ne vždy opodstatněných potřeb punc neotřelého optimismu. „Jiné romány se zakládají na temných stránkách člověka, které jsou skutečné, ale já jsem chtěla zachytit především ty obyčejné, a přesto zářivé věci, jako třeba přátelství a společný duch komunity,“ poznamenává autorka.

Natalia Sanmartin Fenollera ve svém malém Waldenu (*Walden aneb Život v lesích* je kniha amerického spisovatele Henryho Davida Thoreaua, v níž autor popisuje svůj dvouletý pobyt ve vlastnoručně postavené chatě na břehu jezera Walden, kde žil odloučeně od společnosti v nejužším kontaktu s okolní přírodou — pozn. red.) neustále zdůrazňuje myšlenku získávání času, který v dnešní době obětujeme odpočinku, čímž se ochuzujeme o něco tak důležitého, jako je přemýšlení. „Ve zrychleném tempu života, který vedeme, je nemožné najít si čas na pokládání otázek, a když se neptáš, nehleď ani odpovědi. Měla jsem chuť vyslovit myšlenku, že možná nastal ten okamžik, kdy si mnoho lidí s různým stupněm citlivosti začíná stěžovat, že v našem životním stylu je něco, co nefunguje,“ vyjadřuje autorka s obavami. „Že práce neuvěřitelným způsobem zaplavila soukromý život. Máme iPhony, Blackberry a WhatsApp nám neustále vstupuje do života, a dokonce už ani nedodržíme pracovní dobu. Když něco nefunguje, začneme zase od začátku a hledáme nová řešení, ale je možné, že už nějaká existují.“

Pokračovatelka díla Jane Austenové, Dickense, Tolstého a Julesa Vernea mimo jiné prozrazuje, že anonymita druhého hrdiny knihy — „muže z křesla“ — je vlastně šibalským pomrknutím na Elizabeth von Arnimovou. „Je to autorka, kterou mám moc ráda. V knize *Elisabeth und ihr Garten* (Elizabeth a její německá zahrada), jež je naprostým klenotem, mluví o svém manželovi a říká mu „rozzlobený muž, nikdy neřekne, jak se jmenuje. Také jsem to pojala tak, že slečna Primová přijede a dá svému zaměstnavateli hanlivou přezdívku,“ objasňuje Natalia Sanmartin Fenollera. „Stejně tak nemá jméno ani matka „muže z křesla, aby byl důraz položen na to, jak je jakožto aristokratka chladná a distancovaná.“

Vzhledem k tomu, že jako novinářka je autorka přes devět hodin denně v práci, psala o dovolených a víkendech a trvalo dva roky, než román spatřil světlo světa. „Opravdu jsem si psaní užívala. Nebyla to námaha, ani bych netvrdila, že mi to sloužilo jako ventil, já jsem do toho městečka chodila ráda.“ Tohle potěšení, jak říká, je pro ni určitou formou svobody a uspokojení z toho, že vytvořila svět a stala se tak trochu bohem, po vzoru spisovatele J. R. R. Tolkiena.

Dalším tématem, které Natalia Sanmartin Fenollera vkládá do úst slečně Primové a muži z křesla, je znepokojující stav ženské literatury. Autorka si myslí, že mezi muži a ženami v současnosti existují velice rozdílné čtenářské návyky, neboť před sto lety by nebyl takový problém, aby muž četl *Pýchu a předsudek*. „V době, která na všechny strany hlásá rovnoprávnost, je literatura polarizovaná. To vám řeknou i nakladatelé. Beletrii čtou především ženy a skutečnost, že knihu napsala spisovatelka — žena, je patrná i z obálek. Beletrie je zaměřena na ženské publikum.“

Redakčně upraveno.

Zdroj: El País

http://cultura.elpais.com/cultura/2013/04/17/actualidad/1366193321_696569.html

Ohlasy

Pročitnutí slečny Primové je nádherně napsaný román. Postavy ožívají přesvědčivě a rozkvět slečny Primové je úplný: pozná hodnotu života a lásky, která se ztratila v každodenním shonu naší současnosti. Výtečná kniha, již je radost číst. Deborah Rodriguezová, spisovatelka
Dojemný a příjemný příběh maloměstského života a nalezení sebe sama.

Vanessa Greeneová, spisovatelka

Pročitnutí slečny Primové mi připomíná román S elegancí ježka.

Pippa Wrightová, spisovatelka

Čtenáři, kterým se líbila Čokoláda Joanne Harrisové, Dopisy z ostrova Skye Jessicy Brockmoleové nebo Příběhy opředení život A. J. Fikryho Gabrielle Zevinové, budou okouzleni také rozkvětem slečny Primové.

US Library Journal

Na první pohled se může zdát, že Natalia Sanmartin Fenollera napsala předělávku Mary Poppins nebo Za zvuků hudby — do života podivínské rodiny vpadne vychovatelka. Ve skutečnosti napsala hluboký román. Pročitnutí slečny Primové je bajka pro naši dobu... Svoji nadčasovostí román oslavuje základní ctnosti, jako je neochvějnost, vytrvalost a věrnost. Je to elegie ke čtení a klidu, k jistému umění, jak žít, pro úvahy a diskuzi, u nichž bychom se mohli odvážit říci, že tvoří civilizaci.

Etienne de Montéty, Le Figaro

Nádherně citlivý, osobitý a inspirativní příběh, který opustí vaše srdce nehotový, otevřený kráse malých věcí života.

Elle

Napsáno s inteligencí, půvabem a stylem.

TheAuthorExposure.com

Rozhovor: Natalia Sanmartin Fenollera

„Ona a on jsou dva protipóly odsouzené k tomu, aby se nikdy navzájem nepochopily“

Prudencie Primová je mladá, inteligentní a úspěšná žena s hlubokými znalostmi literatury a několika vysokoškolskými tituly. Ale když přijme místo soukromé knihovnice v městečku San Ireneo de Arnois, není vůbec připravená na to, s čím se tam setká. Její zaměstnavatel, intelektuál milující knihy, je temperamentní „rebel bez příčiny“, vždy připravený kritizovat její milovanou Jane Austenovou a Louisu May Alcottovou. Sousedé jsou se stejnou schopností šarmu a výstřednosti odhodláni zachovat svou malou jedinečnou komunitu mimo moderní svět. Prudencie je brzy postavena před otázku, co považuje za jistoty, na nichž vybudovala svůj život.

S Natalií Sanmartin Fenollerou jsme se bavili o roli, již *Pýcha a předsudek* a další literatura hraje v její knize, co je pravdy na tvrzení jedné z jejích postav, že ženské spisovatelky tráví příliš mnoho času zahleděností do sebe sama, a o podobnostech mezi jídlem a čtením.

Stála *Pýcha a předsudek* na počátku myšlenky napsat vlastní knihu, nebo se paralely projeví až během psaní?

Myslím, že ta myšlenka vznikla z lásky k dobrým knihám. V mé knize je obrovské množství poklon a literárních odkazů, protože v ní literatura hraje hlavní roli. Příběh slečny Primové se odehrává v San Ireneu de Arnois, v malém městečku, které se rozhodne vyhlásit válku modernímu světu. Jeho obyvatelé hluboce milují kulturu klasického období a starých evropských civilizací a jsou ochotni ji zachovávat a hájit. V obraně jejich hodnot hraje literatura obzvláště důležitou roli. Postavy v knize mluví o Jane Austenové, ale také o Dostojevském, Dantovi, Vergiliově, Schillerovi, Racinovi nebo Petrarcovi.

San Ireneo nemá daleko od utopie, v níž obyvatelé ochotně odhodí své někdejší vysoce výkonné já ve prospěch jednoduššího a smysluplnějšího života. Je možné vidět v naší době bdělé pozornosti, zvláště ve starších společenstvích, takovou vzkvétající komunitu?

Hodně těch, kteří přečetli mou knihu, se mě ptalo: „Kde je San Ireneo de Arnois?“ Samozřejmě takové městečko neexistuje, je to vymyšlené místo. Ale když se ptají, jestli podobné místo znám, odpovím, že San Ireneo existuje, je opravdové, protože je to Evropa, je to část naší evropské DNA. Evropa byla vystavěna na malých společenstvích, často ležících v blízkosti klášterů, s malými rozpočty, semknutými rodinami, sousedskými vztahy, tradicemi a životem, v němž vládli řád a v němž byl na všechno čas a prostor. A tato myšlenka brnká na nostalgickou strunu řady čtenářů, zvláště těch, kteří žijí ve městech plných hluku a shonu. Věřím tomu, že znovuzískání „malého“, lidštějšího životního stylu není nemožné. Nemusíte být duchodce, abyste zjistili, že odpovědi na naše problémy nejsou vždy v nových věcech, ale také v těch starších, že klíč nemusí být nutně nalezen v budoucnosti, ale klidně také v minulosti.

Zaměstnavatel slečny Primové je beze jména, povětšinou bývá v knize uváděn jako „muž z křesla“. S odstupem času, stal se pro slečnu Primovou opravdu postavou z masa a kostí? Můžete nám o tom říci něco víc?

Rozhodla jsem se, že hlavní mužskou postavu nepojmenuji, protože příběh je psaný z pohledu slečny Primové. Když poprvé přijede do San Irenea de Arnois, seznámí se mužem, jenž bude jejím šéfem, jako s inteligentním, kultivovaným mužem sedícím v pohodlném ušáku. První věc, kterou udělá, je, že mu dá přezdívkou, označí si ho, což je snadný a poměrně jednoduchý způsob, jak si zařadit to, co neznáme nebo čemu nerozumíme. Ona a on jsou dva protipóly, očividně odsouzené k tomu, aby se nikdy navzájem nepochopily a vždy se dohadovaly o všem (a že je toho hodně), o čem má cenu se dohadovat.

Myslíte si, že je něco pravdy na tvrzení muže z křesla, že „dnešní ženská literatura ztratila schopnost přinutit nás, abychom změnili pohled na svět,“ „ztratilo svou schopnost přimět nás ke změně našeho pohledu“, že ženské autorky se dívají jenom na sebe?

Muž z křesla vynáší své konečné soudy o mnoha záležitostech, včetně literatury psané ženami. K této otázce bych ale řekla, že na tom, co říká, může být špetka pravdy. Myslím si, že zvláště od dvacátého století se ženské psaní přestalo soustředit na nazírání světa, na pohled ven, pojednávat o tom, co je univerzální, a namísto toho se soustředí na sebereflexi, na zkoumání ženských emocí a psychiky. Samozřejmě, muž z křesla ve svých prohlášeních nezmiňuje existenci mnoha velmi významných výjimek.

Zdvořilost, delikátnost, etiketa, dochvilnost — to jsou vlastnosti slečnou Primovou velice ceněné. Nedařilo by se jí lépe v Anglii, co myslíte?

Naprosto s vámi souhlasím (smích).

Myslíte si, že by dnešní děti mohly těžit ze způsobu výuky, jaké se dětem dostávalo dříve, tedy výuky, v níž by byly jak ponořené do klasiky, tak by jim byla ponechána svoboda a čas, aby se oddávaly svým vášním a učily se „školou života“?

Zde jsem čerpala ze své vlastní zkušenosti. Vyrostla jsem v malém městě, které sice nevypadalo jako San Ireneo de Arnois, ale děti si tam mohly hrát na ulicích a do školy chodily pěšky. Měla jsem to štěstí, že jsem byla vychována ve velké rodině, v domě plném knih a dětí, s volným přístupem do knihovny mých rodičů, aniž by někdo určoval, co by děti měly číst do školy, tak jako je tomu dnes. Četli jsme pohádky, pověsti, dobrodružné příběhy, ale také fragmenty literárních děl, hodně klasiky. Tyto rysy mého dětství, které samozřejmě nebylo stejné jako v knize, ale které bylo skutečně velmi bohaté, plné moudré směsi lásky, svobody a kázně, jsou v knize *Procitnutí slečny Primové* idealizované.

Souhlasíte s mužem z křesla v tom, že vychovávání skrze dobré knihy znamená, že děti budou později číst skvělé knihy? Nebo nezáleží na tom, co čtou, hlavně že čtou?

Myslím, že to můžeme přirovnat k jídlu. Dobré stravovací návyky a konzumace kvalitního jídla jsou nezbytné pro zdravý růst. Ale když nesnášíte některé potraviny, je samozřejmě lepší jíst cokoli, všechno je lepší než nic. Pokud je to možné, jsem přesvědčena, že bychom dětem měli vštípit lásku ke čtení dobrých knih, ale především bychom je měli nechat, aby ke knihám přišly samy od sebe, a nedávat jim jen učebnice a dětské knihy. Měli bychom jim číst poezii, povídky, mýty, staré pověsti, dovolit jim, aby si na knihy sahaly, vštěpovat jim vášeň a nadšení pro čtení. A možná bychom měli mít na paměti něco velmi důležitého, na co občas zapomínáme: čteme pro zábavu, není to školní úkol nebo nepřijemná povinnost.

Jste novinářka zaměřující se na ekonomiku a business. Co vás vedlo k rozhodnutí napsat román?

Obvykle říkám, že jsem chtěla napsat příběh pro dospělé, i když vzhledem k rozsahu a struktuře to je román. Nikoliv realistický příběh, ale takový, který zároveň mluví o věcech, jež jsou hluboce reálné. Chtěla jsem napsat o dvou odlišných způsobech vidění světa — z pohledu tradice a z pohledu moderní doby — a o dobrodružství, které znamenalo ptát se sám sebe a hledat odpovědi, hledat hledání pravdy, dobra a krásy. Víím, že to vypadá divně, když novinářka, která se zabývá ekonomikou, napíše román, jako je tento, ale novinářina je vzrušující profese a myslím si, že žádná profese nevystihuje naprosto přesně ty, kdo ji vykonávají.

(...)

Plánujete napsat další román? Myslíte si, že budete i nadále moci pokračovat ve psaní zároveň s novinářinou?

Určitě chci napsat další knihu a budu se snažit zkombinovat psaní a novinářinu. Ale stejně jako Irenejšti věřím, že se věci mají nechat dozrát. Jsem stále ve fázi odpočinku a úvah, což je nezbytné před zahájením jakéhokoliv projektu.

Zdroj: <http://www.foyles.co.uk/Natalia-Sanmartin-Fenollera>